

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoCsp/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113221361
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4113221361.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcu: Mercedes-Benz Financial Services Slovakia s. r. o., so sídlom v Bratislave, Tuhovská 11, IČO: 35 728 116, zastúpený Advokátskou kanceláriou ECKER-KÁN & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Bratislava, Námestie M. Benku 9, IČO: 35 886 625, proti žalovanej: Z. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom S., R. XXX/X, o zaplatenie 6.976,29 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 8. apríla 2021 č. k. 25Csp/236/2016-289, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku (I.), vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť trovy štátu (IV.) a vo výroku o nároku na náhradu trov konania (V.) p o t v r d u j e .

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 6.105 eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 09. 09. 2012 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (I.) a vo zvyšku návrh zamietol (II.). Žalobcu zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Nitra trovy štátu v sume 5,67 eura do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (III.) a žalovanú zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Nitra trovy štátu v sume 39,69 eura do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (IV.). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 75,05% (V.). Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 39, § 51, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, ods. 4 písm. k/, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1, 2, § 101, § 488, § 517 ods. 1, 2, § 544 ods. 1, § 559 ods. 1, 2, § 565, § 657, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 262 ods. 1, § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Uviedol, že žalobca sa podaným návrhom doručeným na Okresný súd Nitra dňa 25. 06. 2013 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 6.976,29 eura s príslušenstvom. Dňa 12. 12. 2008 uzavreli úverovú zmluvu na základe ktorej žalobca žalovanej poskytol sumu 25.494 eur na splátky za účelom financovania kúpy motorového vozidla. Vozidlo bolo poistené. Záväzok bol zabezpečený zmluvou o zriadení záložného práva k predmetnému vozidlu. Žalovaná sa s plnením dlhu dostala do omeškania, žalobca odstúpil od zmluvy dňa 07. 09. 2011, prostredníctvom inkasnej agentúry odobrali vozidlo 19. 10. 2011, ktoré bolo v tom čase zadržané finančným úradom v N. a bolo predané za sumu 14.100 eur. Žalobca od žalovanej požadoval zostatok úveru v sume 13.321,09 eura, dlžné splátky 2.255,60 eura, dlžné zákonné poistné v sume 145,40 eura, dlžné havarijné poistné v sume 775,25 eura, náklady inkasnej agentúry v sume 310 eur, náklady za prevoz vozidla 279,99 eura, odťah a parkovné v sume 3.090 eura, náklady na znalecký posudok v sume 82 eur, náklady na odhlásenie vozidla 136,01 eura, náklady za kontrolu

vozidla 119,66 eura, zmluvnú pokutu v sume 561,29 eura. Po odrátaní výťažku za predaj vozidla dlžná suma predstavovala žalovanú sumu s ktorej si žalobca uplatňoval úrok z omeškania od 09. 09. 2012 do zaplatenia. Súd prvej inštancie uviedol, že aj keď bolo v zmluve konštatované, že zmluva sa uzatvára podľa Obchodného zákonníka nezakladá medzi účastníkmi automaticky obchodnoprávny vzťah spravujúci sa Obchodným zákonníkom. Túto skutočnosť treba skúmať podľa obsahu zmluvy. Príslušnosť právnej normy riadiacej vzťah účastníkov vyplýva z charakteru účastníkov, vzťahu a obsahu dojednaní ich právneho vzťahu. Žalobca je právnická osoba opakovane poskytujúca rovnaké produkty v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaná je fyzická osoba, nepodnikateľ. V danom prípade mal súd za to, že išlo o spotrebiteľskú zmluvu spravujúcu sa podľa Občianskeho zákonníka, keď zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch neupravuje či ide o obchodnoprávny alebo občianskoprávny vzťah. Názov, resp. označenie zmluvy neurčuje právny režim účastníkov zmluvy. Čo sa týka samotného znenia zmluvy, išlo o nacyklostylované ustanovenie, ktoré nie je možné ovplyvniť. Žalobca v súlade so zákonom nijako logicky dôvod uzatvorenia zmluvy podľa Obchodného zákonníka neodôvodnil. V danom prípade posudzoval súd vec v zmysle Občianskeho zákonníka čo však na podstatu veci nemalo zásadný vplyv. Súd prvej inštancie ďalej uzavrel, že nepovažoval celú úverovú zmluvu za neplatnú. Išlo o jasnú, zrozumiteľnú dohodu dvoch strán, ktorá neobsahovala také neprijateľné podmienky ktoré by robili celú zmluvu neplatnou. Pod menom žalovanej, ako dlžníčky je uvedené IČO, ale je tam reálne rodné číslo žalovanej, to že je omylom uvedené ako IČO nerobí zmluvu neplatnou. Dojednanie spracovateľského poplatku nerobí zmluvu neplatnou, ani poplatok súd nepovažoval za neprijateľnú podmienku. Žalovaná mala záujem, aby jej žalobca poskytol finančné prostriedky, k uzavretiu zmluvy bola potrebná práca zamestnancov žalobcu, žalobca tak mal s uzavretím zmluvy náklady, ktoré logicky a podľa dohody mala zaplatiť žalovaná. Suma poplatku k poskytnutej sume bola primeraná, pričom poplatok bol zahrnutý v RPMN, ktoré bolo v súlade so zákonom, teda jeho výška bola výrazne bol maximálnou výškou RPMN. Po odstúpení od zmluvy žalobca oprávnené požadoval neuhradené splátky, zostatok nesplateného úveru. Od odstúpenia od zmluvy dňa 07. 09. 2011 do podania žaloby dňa 25. 06. 2013 neubehli tri roky, pričom to, že spis má číslo roku 2016 je pre posudzovanie premlčania irelevantné. Súd prvej inštancie tak zaviazal žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy 6.105 eur s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 09. 09. 2012 do zaplatenia žalobcovi. Celkové náklady žalobcu (ostatok úveru v sume 13.321,09 eura, dlžné splátky 2.255,60 eura, dlžné zákonné poistné v sume 145,40 eura, dlžné havarijné poistné v sume 775,25 eura, náklady inkasnej agentúry v sume 310 eur, náklady za prevoz vozidla 279,99 eura, odťah a parkovné v sume 3.090 eura, náklady na znalecký posudok v sume 82 eur, náklady na odhlásenie vozidla 136,01 eura, náklady za kontrolu vozidla 119,66 eura, zmluvnú pokutu v sume 561,29 eura) boli v sume 21.076,29 eura, zisk z predaja vozidla 14.000 eur. Rozdiel predstavoval žalovanú sumu. Súd skúmal predmetné nároky ktoré si žalobca uplatňoval aj v zmysle bodu 9.10 VP úverového financovania. Skúmal tvrdenia žalovanej ohľadne neprímeraných nákladov na parkovné v N.. Žalovaná svoje tvrdenia nepreukázala, teda, že nebola zodpovedná za dĺžku parkovného po tom ako jej rakúske úrady vozidlo odobrali pre porušenie rakúskych zákonov. Podľa technického preukazu bola majiteľkou vozidla a nešlo o leasingovú, ale úverovú zmluvu. Žalobca tak zákon pri odoberaní vozidla neporušil. Súd sa nestotožnil s nárokom na odmenu inkasnej agentúre. Žalobca má nárok na náklady spojené s odňatím vozidla na základe zmluvy o záložnom práve, ale predmetom tohto nároku nemôže byť zisk inej osoby z predmetnej činnosti. Zjavne čo ani žalobca nevyvrátil, že v sume 310 eur je aj uvedený zisk v nešpecifikovanej výške. Súd preto celú túto sumu nemohol priznať. Rovnako súd nepriznal nárok na zmluvnú pokutu v sume 561,29 eura. Článok 12 VP úverovej zmluvy súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá nerobí celú zmluvu neplatnou. Táto vopred naformulovaná podmienka spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Rovnako konštatoval KS v Nitre v hore citovanom rozhodnutí. V danom prípade posudzoval súd vec v zmysle Občianskeho zákonníka a úrok z omeškania, ktorý si žalobca uplatňoval, bol primeraný (8,75 % ročne) v čase, kedy sa žalovaná dostala do omeškania. Vo zvyšku súd žalobu zamietol, teda ohľadne sumy 871,29 eura s príslušenstvom, zároveň ohľadne neplatnosti celej zmluvy, ako aj ohľadne nároku žalovanej voči žalobcovi čo nedávalo žiaden právny zmysel a nebol by tento nárok dôvodný ani v prípade, že by ho požadovala žalovaná, keďže naopak ona mala zo zmluvy dlh voči žalobcovi. Podľa § 259 CSP súd zaviazal sporné strany na úhradu nákladov štátu za preklad v sume 45,36 eura podľa ich pomeru úspechu a neúspechu vo veci samej. Žalobcu zaviazal na zaplatenie sumy 5,67 eura (12,49%) a žalovanú na sumu 39,69 eura (87,51%). O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanej priznal pomerné právo na náhradu trov konania v rozsahu 75,05% (úspech suma 6.105 eur 87,51% mínus neúspech suma 871,29 eura 12,49%).

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že súd ako nezávislá a nestranná inštitúcia, ktorá rozhoduje o právach a oprávnených záujmoch občanov, sa mal zaoberať všetkými skutočnosťami resp. zmluvnými podmienkami v rámci súdnej kontroly spotrebiteľskej zmluvy neodhliadnuc od tej skutočnosti, že bol priamo požiadaný o vykonanie predmetnej súdnej kontroly celej dokumentácie v danom spotrebiteľskom vzťahu. V prípade, ak by súd vyhodnotil a vyhlásil podmienky uvedené v úverovej zmluve v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka za neplatné, malo by to vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Uviedla, že namieta formálnosť úverovej zmluvy a jej príloh bez možnosti zmeny jej obsahu. Súd sa taktiež nezaoberal tou skutočnosťou, či jej bol poskytnutý dostatok času na zváženie, či vstúpi do predmetného zmluvného vzťahu alebo nie, či žalobca konal v dobrom úmysle a v súlade s právnou úpravou platnou v čase uzavretia zmluvy. Povinnosťou žalobcu bolo pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere písomne ju oboznámiť ako spotrebiteľku so všetkými zmluvnými podmienkami a poskytnúť jej dostatočný časový priestor na oboznámenie sa s nimi, čo neučinil. Trvá na tom, že úverová zmluva nebola individuálne dohodnutá z dôvodu vopred naformulovanej zmluvy, obsah ktorej nemohla ovplyvniť alebo zmeniť. Tiež namietala, že pri poskytnutí úveru vo výške 25.494,00 eur s dobou splatnosti do 5 rokov a výške odplaty vo výške 26,48%, celkové skutočné náklady predstavujú sumu 6.750,81 eura (25 494,00 x 26,48%), pričom v danom prípade bol zmluvne dohodnutý úrok vo výške 11,75% p. a., čo predstavuje za celú dobu splácania podľa žalobcu sumu 8338,80 eura + spracovateľský poplatok vo výške 364,20 eura, súhrne 8.703,00 eur. Celkové náklady spotrebiteľa uvedené v časti 3A formuláru sú 8.704,20 eura. Má za to, že konaním žalobcu došlo k porušeniu § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia zmluvy z dôvodu prekročenia celkových nákladov spotrebiteľského úveru o sumu 1.953,39 eura. Uviedla, tiež, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanou je neprijateľné účtovať poplatky vo výške podľa rozhodnutia žalobcu. Žalobca si účtoval spracovateľský poplatok za vyhotovenie zmluvy vo výške 364,20 eura, ktorý považuje za neopodstatnený, nakoľko uvedený úkon je čisto administratívnym úkonom žalobcu a náklady znáša žalobca. V konečnom dôsledku predstavuje táto zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby veriteľ spotrebiteľovi poskytoval skutočné protiplnenie. Podľa žalovanej záverečné ustanovenie úverovej zmluvy v znení: „Zmluvné strany si túto zmluvu prečítali, všetky ustanovenia sú im jasné a zrozumiteľné, pričom vyjadrujú ich slobodnú a vážnu vôľu zbavenú akýchkoľvek omylov, na dôkaz čoho pripájajú svoje podpisy“, má za následok, že je na spotrebiteľa de facto prenášané dôkazné bremeno v otázke riadneho oboznámenia so zmluvnými podmienkami a okolnosťami úverovej zmluvy. Predmetnú zmluvnú podmienku považuje za neprijateľnú. Uviedla, že zmluvnú podmienku v bode 13.2 písm. b/ všeobecných podmienok k úverovej zmluve, časť 2H Formuláru o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXX-U - právo veriteľa odstúpiť od úverovej zmluvy považuje za v rozpore s § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka, keď jej základom je neprípustná miera voľnej úvahy veriteľa v tak závažnej otázke, akou je odstúpenie od úverovej zmluvy. Má za to, že predmetná zmluvná podmienka /odstúpenie od zmluvy/ zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa /§ 53 ods. 1 OZ/ a je v rozpore so zákonom. Zároveň uviedla, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok na odstúpenie od zmluvy. Tiež považovala za neprijateľnú zmluvnú podmienku v bode 34.3 všeobecných podmienok k úverovej zmluve obsahujúcu predĺženie premlčacej doby na 10 rokov odo dňa, kedy premlčacia doba pre ten ktorý nárok z úverovej zmluvy začala prvýkrát plynúť. Tiež je neprijateľná zmluvná podmienka v bode 34.4 všeobecných podmienok k úverovej zmluve, ktorá obsahuje zmluvnú podmienku spočívajúcu v práve žalobcu /veriteľa/ informovať akúkoľvek tretiu osobu ako aj zverejnenie informácií o omeškaní so zaplatením akejkoľvek platby ako aj v prípade iného porušenia úverovej alebo inej zmluvy dlžníkom. Táto podmienka je vo vzťahu k nej hrubo nevyvážená, nakoľko svojou konštrukciou je koncipovaná so značným potenciálom zasiahnuť neprímerane do jej súkromného života. Takto koncipovaná zmluvná podmienka nemôže obstáť v teste primeranosti a odôvodnenosti. Zmluvnú podmienku v znení: „V prípade, ak dlžník nesplní riadne a včas akúkoľvek zabezpečenú pohľadávku alebo jej časť, veriteľ je oprávnený začať výkon záložného práva /bod 6.1/...priamym predajom, pričom sa bude postupovať tak, že najnižšia cena, za ktorú sa bude môcť predaj predmetu financovania je 50% ceny určenej odborným odhadom veriteľa ako všeobecná hodnota predmetu financovania /bod 6.4 písm. a/...“ považuje za neprímeranú a nevyváženú, nakoľko žalobca i v prípade neuhradenia akejkoľvek zabezpečenej pohľadávky má právo pristúpiť k výkonu záložného práva neodhliadnuc od toho, že predajná hodnota predmetu financovania bude určená odhadom veriteľa bez jeho odborného znaleckého posúdenia, čo žalobca aj zrealizoval dňa 16. 08. 2012 predajom predmetu financovania za kúpnu cenu 14.100 eur. Záverom uviedla, že je neprijateľné, aby dodávateľ na vzťahy

so spotrebiteľom uplatňoval zmluvne stanovenú fikciu doručenia, ktorá má navyše rýdzo procesný charakter. Táto zmluvná podmienka je spôsobilá poškodiť spotrebiteľa, pretože písomnosť považuje za doručeníu aj keď sa spotrebiteľ z objektívnych dôvodov so zásielkou neoboznámil, pričom môže ísť aj o zásielku obsahujúcu pre spotrebiteľa písomnosť podstatnú pre uplatnenie jeho práv a zároveň preto, že spotrebiteľ, ktorý nemá vedomosť o tom, že dodávateľ daný úkon vykonal /že dal zásielku na poštovú prepravu a kedy/, nemôže ani v prípade dobrej viery z jeho strany splniť, čo od neho dodávateľ v danej písomnosti požaduje. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v celom rozsahu.

3. K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca, udávajúc, že tvrdenia žalovanej o neplatnosti úverovej zmluvy považuje za absolútne zavádzajúce a účelové. Žalovaná len všeobecne opisuje, že podmienky úverovej zmluvy sú neprijateľné, a to bez ďalšieho bližšieho konkretizovania a dôvodu, prečo a ktoré podmienky by mali byť neprijateľné. Žalovaná zavádza tvrdeniami a snaží sa navodiť dojem, že pri poskytovaní spotrebiteľského úveru nedodržiaval podmienky v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a že sa neoboznámila s úverovou zmluvou v dostatočnom časovom predstihu. Takéto tvrdenia žalovanej nemôžu obstáť, nakoľko formulár podľa prílohy k Vyhláske Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 620/2007, ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky požadované skutočnosti. Zároveň, žalovaná sa s týmto formulárom jednoznačne oboznámila a mala vedomosť o jeho obsahu, keďže ho vlastnoručne podpísala. Tak isto nemôže obstáť tvrdenie, že v časti 4B formulára nie sú uvedené práva spotrebiteľa. V časti 4B formulára je zrejme odkaz na ustanovenie § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, v ktorom sa spotrebiteľ môže so svojimi právami oboznámiť. Je tak zrejme, že splnil všetky podmienky ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch vytýkané žalovanou. Pokiaľ ide o celkové náklady, tieto sú 6.750,81 eura ako správne uvádza žalovaná. Žalovaná však nesprávne pripočítala k sume dohodnutého úroku v zmysle úverovej zmluvy vo výške 8.338,80 eura aj spracovateľský poplatok, pričom je potrebné poukázať na skutočnosť, že pre účely maximálnej výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru sa pod odplatu rozumie úrok vypočítaný z istiny bez iných ďalších nákladov (v danom prípade bez spracovateľského poplatku). Vychádzajúc z uvedeného by suma prekročenia odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru predstavovala 1.587,99 eura. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaná takúto skutočnosť (argumentácia ustanovením § 3 ods. 10 zákona o spotrebiteľských úveroch) použila prvýkrát až pri odvolaní. Vzhľadom k uvedenému poukázal na ustanovenie § 296 CSP a na to, že žalovaná nevyužila takýto prostriedok procesnej obrany a neoznámila všetky skutočnosti do vydania rozsudku, čo potom v odvolacom konaní nie je možné, aby sa prihliadlo na tento argument. Tiež uviedol, že žalovaná všeobecne konštatuje, že spracovateľský poplatok je neprijateľnou zmluvnou podmienkou spotrebiteľských zmlúv. Mal za to, že s ohľadom na ustanovenie § 499 Obchodného zákonníka mohol a aj žiadal od žalovanej ako spotrebiteľa spracovateľský poplatok, ktorý je v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky. K namietanej neprijateľnej zmluvnej podmienke v záverečných ustanoveniach zmluvy uviedol, že táto skutočnosť nemá význam pre rozhodnutie v spore. Vo vzťahu k odstúpeniu od zmluvy uviedol, že žalovaná prestala splácať splátky úveru, pričom prvou nezaplatenou splátkou úveru bola splátka za obdobie 06/2011. Žalovanej doručil odstúpenie od zmluvy až 07. 09. 2011 (doručenka je súčasťou spisu), pričom v tom čase už bola v omeškaní so splátkami 06-09/2011, čo predstavuje štyri splátky úveru. Zároveň opätovne podporne poukázal na to, že žalovaná nevyužila takýto prostriedok procesnej obrany a neoznámila všetky skutočnosti do vydania rozsudku, potom v odvolacom konaní nie je možné, aby sa prihliadlo na tento argument. K žalovanej namietanej zmluvnej podmienke predĺženia premičacej doby uviedol, že predmetná skutočnosť nemá význam pre rozhodnutie v spore. Rovnako tak nemá význam pre rozhodnutie sporu argumentácia žalovanej k zmluvnej podmienke o práve veriteľa informovať akúkoľvek tretiu osobu. K výkonu záložného práva uviedol, že tento zrealizoval a motorové vozidlo predal za sumu 14.100 eur, čo predstavuje 89,61 % zo všeobecnej hodnoty motorového vozidla určenej znaleckým posudkom. Takisto je potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že znalecký posudok určuje všeobecnú hodnotu motorového vozidla, avšak nezohľadňuje trhovú hodnotu motorového vozidla, ktorá odráža podmienky ponuky a dopytu. Tvrdenia žalovanej ohľadom realizácie výkonu a primeranosti ceny nemôžu obstáť. V súvislosti s fikciou doručovania uviedol, že žalovaná sa opakovanne snaží navodiť dojem ďalšej neprijateľnej podmienky, pričom však predmetná skutočnosť nemá význam pre rozhodnutie v spore. Všetky písomnosti boli žalovanou prevzaté, čo potvrdzujú aj doručky v spise (uvedené ustanovenie ani raz nevyužil, a teda nepostupoval v súlade s ním). Aj preto považuje otázku fikcie doručenia za právne irelevantnú. Navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací v zmysle ustanovenia § 34 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho

pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Predmetom tohto konania bol uplatnený nárok žalobcu na plnenie z úverovej zmluvy, uzatvorenej so žalovanou dňa 12. 12. 2008, na základe ktorej poskytol žalovanej úver v celkovej výške 25.494 eur na financovanie kúpy motorového vozidla J. Závazky z úveru boli zabezpečené Zmluvou o zriadení záložného práva k vozidlu zo dňa 12. 12. 2008, na základe ktorej bolo zriadené záložné právo k vozidlu vrátane všetkých jeho súčastí a príslušenstva v prospech žalobcu ako veriteľa. Žalovaná sa s úhradou jednotlivých splátok úveru dostala do omeškania, s následným odstúpením od úverovej zmluvy zo strany žalobcu ako i vyporiadaním vzájomných práv a povinností v zmysle čl. 16.4-16.7 VPÚF. Z dôvodu, že dňa 16. 08. 2012 realizoval žalobca výkon záložného práva, pristúpil dňa 30. 08. 2012 k finančnému vyporiadaniu vzájomných záväzkov so žalovanou, keď finančné nároky žalobcu predstavoval zostatok nesplateného úveru vo výške 13.321,09 eura, dlžné splátky 06-08/2011 v sume 2.255,60 eura, dlžné splátky PZP 06-09/2011 vo výške 145,40 eura, dlžné splátky havarijného poistenia 06-09/2011 vo výške 775,25 eura, náklady za úkony inkasnej agentúry, odťah vozidla, prevoz vozidla a parkovné spolu vo výške 3.679,99 eura, náklady na vypracovanie znaleckého posudku vo výške 82 eur, náklady za odhlásenie vozidla vo výške 136,01 eura, náklady kontroly jazdeného vozidla v sume 119,66 eura a zmluvná pokuta vo výške 561,29 eura. Oproti tomu finančné nároky žalovanej predstavoval výťažok z predaja vozidla v sume 14.100 eur. Celková výška žalobcom uplatnenej pohľadávky potom predstavovala sumu 6.976,29 eura.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločensťvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu

8. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

9. V sporovom konaní je súd viazaný žalobným petitom, okrem zákonnej výnimky, ktorá vyplýva z § 216 ods. 2 CSP. Táto zásada sa premieta aj do odvolacieho konania, keď aj odvolací súd je viazaný rozsahom, v akom odvolateľ napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní sa tak dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. odvolanie prejedná len v medziach, v akých ho odvolateľ napáda. Odvolateľ musí v podanom odvolaní uviesť, ktoré výroky rozhodnutia konkrétne napáda, t. j. proti ktorým konkrétnym výrokom odvolanie smeruje. Odvolateľ súčasne v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Odvolateľ teda v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

10. Prejednávajúc podané odvolanie žalovanej, z hľadiska jeho odvolacích dôvodov, dospel odvolací súd k záveru, že toto nebolo spôsobilé privodiť zmenu, resp. zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v prospech žalovanej ako odvolateľky.

11. Pokiaľ žalovaná poukázala na ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka a na zákonný zákaz používania neprijateľných zmluvných podmienok, je potrebné uviesť, že takéto všeobecné konštatovanie žalovanej, bez skutkového vymedzenia toho, akého konkrétneho porušenia sa súd prvej inštancie v kontexte tejto hmotnoprávnej normy dopustil, je potrebné konštatovať, že takto uvedený odvolací dôvod nebol spôsobilý riadneho odvolacieho prieskumu, z ktorého dôvodu je táto argumentácia žalovanej bezpredmetná.

12. Pokiaľ žalovaná namietala, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s tým, že ona nemohla ovplyvniť obsah zmluvy, vopred pripravenej dodávateľom, k uvedenému odvolací súd udáva, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou spĺňa charakteristiku štandardných spotrebiteľských zmlúv, ktorých základnou črtou práve je, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny pred ich uzavretím. Súčasťou zmluvy sú tiež všeobecné zmluvné podmienky, ktoré spotrebiteľ ovplyvniť nemôže, nakoľko sú pripravené vopred a pre veľký počet spotrebiteľov. Práve z týchto dôvodov súd prvej inštancie na uvedený právny vzťah správne použil ustanovenia o spotrebiteľskom práve, a to konkrétne zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, t. j. právne normy spotrebiteľského práva. Teda, zohľadňujúc skutočnosť existencie formulárovej zmluvy uzavretej stranami sporu, a tak konštatujúc existenciu spotrebiteľského právneho vzťahu medzi stranami sporu, súd prvej inštancie správne pristúpil k aplikácii spotrebiteľského práva na daný právny vzťah, a teda nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovanej, že s ňou namietanými skutočnosťami ohľadne uzavretia formulárovej zmluvy sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

13. Vo vzťahu k žalovanej namietanému spracovateľskému poplatku za vyhotovenie zmluvy vo výške 364,20 eura, ktorý považuje za neopodstatnený, odvolací súd udáva, že ani túto odvolaciu námietku žalovanej nepovažuje za dôvodnú. Z označenia tohto poplatku vyplýva, že ide o poplatok za poskytnutie úveru, t. j. za úkony na strane veriteľa, ktoré sú nevyhnutné za uzatvorenia zmluvy a ktoré sú jeho internou záležitosťou a súčasťou jeho nákladov, teda za úkony veriteľa súvisiace s poskytnutím úveru. Tento poplatok teda predstavuje cenu za poskytovanie služby veriteľom a táto možnosť jeho uplatnenia vyplýva aj z judikatúry SD EÚ. Nemožno teda v súvislosti s dojednaním poplatku za poskytnutie úveru dospieť k záveru o existencii neprijateľnej zmluvnej podmienky. Takto konštatované závery vyplývajú z rozhodnutia NS SR zo dňa 28. 02. 2022 sp. zn. 7Cdo/294/2019, v ktorom okrem uvedeného NS SR tiež konštatoval, že bolo na spotrebiteľovi, ktorý mohol posúdiť hospodárske dôsledky vyplývajúce zo zmluvy, či ju uzavrie a ak sa mu poplatok za poskytnutie úveru (spracovateľský poplatok), ktorý bol v zmluve vyjadrený určito, jasne a zrozumiteľne, javil vysoký, nič mu nebránilo obrátiť sa na iný subjekt. NS SR mal tiež za to, že nemožno tolerovať, aby spotrebiteľ, ktorý vopred vedel, že bude musieť zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru a zároveň poznal jeho výšku, zmluvu aj napriek tomu uzavrel, teda s poplatkom a jeho výškou súhlasil, následne však zaujal stanovisko, že poplatok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

14. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovanej týkajúcim sa jej námietok k najvyššej prípustnej odplate za poskytnutie spotrebiteľského úveru, záverečných ustanovení zmluvy, práva veriteľa odstúpiť od úverovej zmluvy, predĺženia premlčacej doby, práva veriteľa informovať akúkoľvek tretiu osobu ako i fikcie doručovania, odvolací súd udáva, že tieto prostriedky procesnej obrany žalovanej treba považovať za neprípustnú novotu v odvolacom konaní v zmysle ustanovenia § 366 CSP, na ktorú odvolací súd v rámci prejednávania odvolania neprihliada, pretože boli odvolateľkou uplatnené až v odvolacom konaní a nie v konaní pred súdom prvej inštancie. Ustanovenie § 296 CSP umožňuje spotrebiteľovi ako slabšej strane sporu, aby predložil alebo označil všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, čo však žalovaná v tomto prípade vo vzťahu k vyššie uvedeným odvolacím námietkam neurobila, keď tak prvýkrát urobila až v rámci podaného odvolania. Teda, pokiaľ žalovaná tento prostriedok procesnej obrany uplatnila až v rámci podaného odvolania proti napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, bez toho, že by bolo preukázané, že tak nemohla urobiť už v konaní pred súdom prvej inštancie, na takúto neprípustnú novotu odvolacieho konania odvolací súd nemôže prihliadať. Navyše je potrebné konštatovať i to, že námietky žalovanej vo vzťahu k záverečným ustanoveniam zmluvy, predĺženiu premlčacej lehoty, práva veriteľa informovať tretiu osobu a fikcie doručenia, vzhľadom na súdom prvej inštancie zistený skutkový stav veci a prijaté právne závery, by nemali žiadny vplyv na výsledok tohto sporu a i v prípade, že by nepredstavovali neprípustnú novotu v odvolacom konaní, bolo by potrebné vyhodnotiť ich ako neopodstatnené, bez vplyvu na posúdenie uplatneného nároku žalobcu.

15. Záverom odvolací súd udáva, že za nedôvodnú považuje i námietku žalovanej vo vzťahu k výkonu záložného práva a k ňou namietanému zmluvnému dojednaniu, v zmysle ktorého najnižšia cena, za ktorú bude môcť veriteľ prediť predmet financovania je 50% ceny určenej odborným odhadom veriteľa ako všeobecná hodnota predmetu financovania. Ani vo vzťahu k tomuto zmluvnému dojednaniu práva žalovanej ako spotrebiteľky v konkrétnom prípade porušené neboli, keď z obsahu spisu je zrejmé to, čo konštatoval i žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu, že žalobca zrealizoval výkon záložného

práva predajom predmetného motorového vozidla za cenu 14.100 eur, ktorá suma predstavuje 89,61% všeobecnej hodnoty vozidla bez DPH (15.734,17 eura) a 74,67% tejto všeobecnej hodnoty s DPH (18.881 eur) určenej znaleckým posudkom, čo nesporne predstavuje väčší percentuálny podiel zo všeobecnej hodnoty vozidla ako 50%.

16. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody, odvolanie žalovanej je potrebné vyhodnotiť ako neopodstatnené, čo viedlo odvolací súd k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku ako i v súvisiacich výrokoch o trovách štátu a trovách konania, v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).